

ԵՆԱԳԱՅՆՆԵՐ Ս. ՂԱԶԱՐԻՈՒ

Ա.

ՍՐԳԵՆԱՅՈՑ

Լրճակին վրայ խարակ մըն էր՝ ուր կային
Ահագաղէժ ծառեր, թուփեր թըխորակ.
Կը գաղթէին ըլլայ թռչուն՝ թէ մտածում
Արգելոցէն, ժանտախտի որշ մահաբոյր:

Եկեղեցեակ մ'աւազուտին վրայ կանանչ
Գոռոզ սրտերը կը փշրէր աղօթքով.
Բանտարկելոց վրայ կը հսկէր մահն արթուն,
Որ տանջանքէն զանոնք շուտ գըթալով:

Իշխոյցողին ապարանքները պերճ գո՛ր
Կը ժպտէին ծիրանագեղ երկաթին,
Զո՛ւր կը կրկնէր աստղերուն բոյլը սէ՛ր, սէ՛ր:

Պուշիկդորուն թափառ կ'անցնէր հեռուն.
Զքնաղ կիներն արեւակով նըկարէն
Կ'ըսէին ցած. ո՞վ Տէր, հոն մարդ կը մնոնի:

Բ.

ՄԻԹԱՐԵԱՆ ՎԱՆՔԸ

Ապարանքն արդ խիստ լըռութեան կը ժպտի
Դափնեվարդից՝ մագնուխայից մէջ ծաղկած.
Որուն կու տայ կապոյտ ալեակը համբոյր
Ու սէրն երբեմն գերիշխան վենետիկ:

Հոս խարակին վըրայ խոժոռ՝ Մըխիթար
Գնդեց Հայրեր տարագիր, եւ հուրով
Բոց եռանդին՝ ներշնչուելով Տիրոջմէն՝
Տըւաւ կանոն մը սուրբ ընտրեալ իր հօտին:

Ճակատագրին շրջումով փոքր ընտանիքն
Աճեց, խարակն հազա բաճկոն մը շքեղ
Ծաղկափրթիթ՝ արուեստի, վեհ սրբութեան:

Տարիներու հովովումով վանքն եղաւ
Զփառագիրտ գեղեցկութեանց ռթարան,
Փթթուն՝ արփույն տակ հողաթին Արիւծին:

Գ.

ՀՈՐՈՒՄԻ ԵՐԳԻՉԸ

Ու հոս դէպով եկաւ երգին Հարութի
Տոշկուած իր կիրթերուն բուն հորձորէն.
Խաղաղութիւն կը փնտէր, սնունդ իր հոգւոյ,
Երգելով իր երգն երկնքին ու ծովուն:

Երբ իրկունն ոսկեակ՝ նըման տեսիլքի՝
Նուրբ ու վըճիտ կը ցոլանայ վենետիկ
Ալիքներուն վրայ, թագուհի ի բընէ,
Կը պըսակեն զայն պատմութիւն եւ արուեստ:

Ան սէգ՝ վէմին վրայ դէտ արթուն վենետիկ,
Հովանիին տակ ձիթենեաց ու վայրագ
Մըռմըռացող ափին սիրոյ մուլցնով,

Կ'երգէր նըւագ մը որ ցաւէն ու մահէն
Վեր առ Աստուած կը բարձրանայ՝ դողողշուն,
Ուսմէն ինչ էր մէջ կը մոռնայ՝ ստուածապէս:

ԹՈՎԱՐՍ ՆԵՒԻՍԵՒ

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԱՐԻԱՆ

— — — — —

ՍՈՒՐԻԱԼԱՅՑ ԼՐԱԳՐՈՒԹԻՒՆԸ

Ընդհանուր պատերազմէն առաջ Սու-
րիահայ կեանքը մամուլ էր եւ կենսալիբ
շրջան մ'ապրելէ բոլորովին զուրկ: 1914ին
սկսած քաղաքական իրադարձութիւնները
ամէն կեանք յեղաշրջեցին: Պատմու-
թեան մէջ անկիւնադարձն էր, որու ըն-
թացքին տեղի տրուեցան նորանոր ըս-
կըզբաւորութեանց՝ ուր ցեղային առաւ-
կետով աւանդապաշտական եւ տարեւա-
կերպի փոփոխութիւն մտան մարդկային
ընկերութեան սեմէն ներս:

Սուրիահայ լրագրութիւնը յիշեալ թը-
ւականէն քիչ յետոյ ծնունդ կ'առնէ՝ երբ
աշխարհ զաբոսուելի իրադարձութեանց
առջեւ մտահոգ՝ դէպի հանգիստը դիմելու
հարկադրանքին ներքեւ կը զգայ ինքզինքը:

1918ին, Հալէպի մէջ է լոյս կ'ըն-
ծայուին երկու քաղաքական թերթեր, մին՝
« ՀԱՅ – ՋԱՅՆ », իսկ միւսը՝ « ՏԱՐԱԳԻՐ »
անուան տակ: Առաջինի խմբագրութիւնը
կը վարէ Սեդրակ Կէպէնլեան, իսկ եր-
կրորդին՝ Միլիտոնեան: Անմիջապէս յե-
տոյ, 1919-ի մօտերը կը հրատարակուի
երրորդ մը՝ « ԵՓՐԱՏ » անունով. սա կ'աւ-
անդարձնէ իր խմբագրական կազմը հետեւեալ
անձնաւորութիւններէն բաղկացեալ. — Պ.

Պ. Մ. Ս. Նաճարեան, Հ. Տօլպագեան,